

200702283/1.

Datum uitspraak: 8 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/7602 en 07/7601 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 9 maart 2007 in het geding tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 maart 2007, verzonden op 23 maart 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in grief 1 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 2 klaagt appellante dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat in geval van een herhaalde aanvraag voor een beoordeling of bij terugkeer naar het land van herkomst een risico bestaat op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling, steeds sprake dient te zijn van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden.

2.2.1. Zoals de Afdeling meermalen heeft overwogen (zoals in de uitspraak van 20 april 2007 in zaak no. 200700590/1; www.raadvanstate.nl) moet, indien na een eerdere afwijzende beslissing een materieel vergelijkbaar besluit wordt genomen, voorshands worden aangenomen dat het in die uitspraak uiteengezette beoordelingskader in de weg staat aan een rechterlijke toetsing van dat besluit, als ware het een eerste afwijzing. Slechts indien en voor zover door de vreemdeling in de bestuurlijke fase nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn aangevoerd, dan wel uit het aldus door hem aangevoerde kan worden afgeleid dat zich een voor hem relevante wijziging van het recht voordoet, kunnen dat besluit, de motivering ervan en de wijze waarop het tot stand is gekomen door de bestuursrechter worden getoetst. Dit is slechts anders, indien zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden als bedoeld in overweging 45 van het arrest van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 (Bahaddar tegen Nederland; JV 1998/45) voordoen.

2.2.2. Uit voormeld toetsingskader blijkt, zoals appellante terecht betoogt, dat in geval van een herhaalde aanvraag, bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden ertoe kunnen nopen, dat het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden niet langer aan de vreemdeling wordt tegengeworpen. Dat betekent dat, anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen, in een voorkomend geval het besluit op een herhaalde aanvraag, ondanks het ontbreken van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden, kan worden getoetst door de bestuursrechter. De Afdeling heeft eerder overwogen (uitspraak van 11 augustus 2004 in zaak no. 200406093/1; JV 2004/379) dat de vraag, of sprake is van evenbedoelde bijzondere feiten en omstandigheden door de rechter zelfstandig dient te worden beoordeeld. De grief slaagt.

2.3. Grief 3 mist zelfstandige betekenis.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.5. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 9 maart 2007 in zaak no. AWB 07/7601;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door appellante in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. A.W.M. Bijloos en mr. C.H.M. van Altena, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
Voorzitter

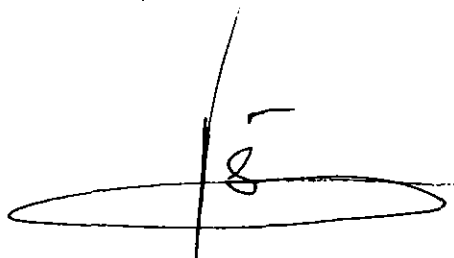
w.g. Van der Winden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 mei 2007

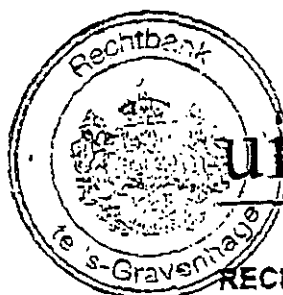
348-502.

Verzonden: **8 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer
Voorzieningenrechter

Zaaknummers: Awb 07/7602 (voorlopige voorziening)
Awb 07/7601 (beroep)

Uitspraak in het geschil tussen

geboren op _____
van Sierra Leone nationaliteit,
V-nummer: _____
verzoekster,
gemachtigde: mr. K.J. Meijer, advocaat te Sint Annaparochie,

en

DE MINISTER VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. P. van den Berg, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geschil

Op 13 februari 2007 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van 19 februari 2007 afwijzend op de aanvraag beslist.

Bij beroepschrift van 19 februari 2007 heeft verzoekster hiertegen beroep ingesteld. Dit beroep is geregistreerd onder Awb 07/7601. Verzoekster is medegedeeld dat zij de behandeling van het beroep niet in Nederland mag afwachten.

Bij verzoekschrift van 19 februari 2007 heeft verzoekster de voorzieningenrechter verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzending achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist. Bij faxbericht van 26 februari 2007 heeft verzoekster de gronden van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening - tevens geldend als gronden van het beroep - ingediend.

Het verzoek is behandeld ter openbare zitting van 2 maart 2007. Verzoekster is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummers: Awb 07/7602, Awb 07/7601

blad 2

2. Rechtsoverwegingen

Ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is gemaakt of administratief beroep is ingesteld, op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

De voorzieningenrechter kan, indien hij van oordeel is dat na de zitting bedoeld in artikel 8:83, eerste lid, Awb, nader onderzoek redelijkerwijs niet bij kan dragen aan de beoordeling van de zaak, op grond van artikel 8:86, eerste lid, Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de hoofdzaak. Partijen zijn bij de uitnodiging voor de zitting op deze bevoegdheid gewezen.

Feiten en standpunten van partijen

Verzoekster heeft eerder, te weten op 12 januari 2005, een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij beschikking van 27 juli 2005 is deze aanvraag niet ingewilligd. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, heeft bij uitspraak van 24 maart 2006, Awb 05/38082, het hiertegen gerichte beroep van 22 augustus 2005 ongegrond verklaard. Naar aanleiding van het tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroep van 2 mei 2006 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) bij uitspraak van 18 augustus 2006 (200603292/1) dat hoger beroep kennelijk ongegrond verklaard en de uitspraak van 24 maart 2006 als eerder vermeld, bevestigd. Daarmee is de beslissing op de aanvraag van 12 januari 2005 onherroepelijk geworden.

Vervolgens heeft verzoekster op 13 februari 2007 wederom een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, welke aanvraag bij beschikking van 19 februari 2007 is afgewezen. Laatstgemelde beschikking ligt thans ter beoordeling voor.

Verzoekster heeft aan haar, thans aan de orde zijnde, herhaalde aanvraag van 13 februari 2007 ten grondslag gelegd dat zij in Sierra Leone en later in Ivoorkust gevaar liep en dat zij daarom naar Nederland is gegaan. Zij kan nergens heen, heeft niemand die haar helpt en is daarom nog steeds in Nederland. Zij wil zich zelf beschermen en voelt zich in Nederland veilig.

Verweerder heeft de aanvraag met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb, afgewezen. Daarbij is overwogen dat de aan de aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet kunnen worden beschouwd als nieuw in de zin van artikel 4:6 van de Awb. Verzoekster heeft geen documenten overgelegd. De door verzoekster afgelegde verkeringen kunnen niet als nova worden aangemerkt. Naar aanleiding van de aanvraag van 12 januari 2005 heeft verweerder in de beschikking van 27 juli 2005 het door verzoekster toentertijd naar voren gebrachte asielrelaas als ongeloofwaardig aangemerkt. Deze beschikking staat in rechte vast, als gevolg van de uitspraak van 24 maart 2006 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats en de uitspraak van 18 augustus 2006 van de ABRS. Hetgeen verzoekster ter onderbouwing van haar aanvraag van 13 februari 2007 heeft aangevoerd, heeft zij reeds in het kader van haar aanvraag van 12 januari 2005 naar voren gebracht en kan derhalve niet worden beschouwd als nova. Voor het overige zijn de door verzoekster aan haar aanvraag van 13 februari 2007 ten grondslag gelegde argumenten niet gerelateerd aan het Vluchtelingenverdrag. De omstandigheid dat verzoekster thans haar identiteit en nationaliteit door middel van een origineel paspoort heeft aangetoond doet aan

Zaaknummers: Awb 07/7602, Awb 07/7601

blad 3

een en ander niet af, nu eerder aan haar gestelde Sierra Leoneanse nationaliteit niet is getwijfeld. De door verzoekster naar voren gebrachte angst voor vrouwenbesnijdenis betreft evenmin een novum, nu dat argument door verzoekster reeds in de procedure naar aanleiding van haar eerdere aanvraag is aangevoerd. De omstandigheid dat de rechter eerder mogelijke schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet heeft getoetst leidt niet tot een ander oordeel, nu eerder niet inhoudelijk is ingegaan op de door verzoekster gestelde problemen, omdat verzoeksters asielreleas als ongeloofwaardig is aangemerkt. Nu geen sprake is van nova, heeft verweerder geen aanleiding gezien de aanvraag inhoudelijk te beoordelen en heeft onder verwijzing naar de beschikking van 27 juli 2005 de aanvraag afgewezen.

Verzoekster stelt zich op het standpunt dat de naar aanleiding van de aanvraag van 13 februari 2007 naar voren gebrachte problematiek weliswaar (grotendeels) dezelfde is als de naar aanleiding van de aanvraag van 12 januari 2005 door haar gestelde problemen, maar dat verweerder te weinig aandacht heeft besteed aan de omstandigheid dat zij min of meer het slachtoffer is geworden van (verkapte) mensenhandel. Uit de brief van 20 juli 2005 van verzoeksters voormalige gemachtigde blijkt dat verzoekster door haar zogenaamde echtgenoot gedwongen werd bepaalde verklaringen af te leggen. De echtgenoot heeft haar gebruikt voor het huishouden en seksuele dienstverlening. De documenten die door de vorige gemachtigde van verzoekster in de eerdere procedure zijn overgelegd, zijn niet bij de beoordeling van die procedure betrokken. Met die documenten heeft verzoekster haar identiteit en/of nationaliteit aangetoond, zodat die documenten wel in de beoordeling dienden te worden meegenomen. Bij terugkeer naar Sierra Leone loopt verzoekster een reëel risico op strijd met artikel 3 EVRM, vanwege haar vrees besneden te worden. Zij komt dan ook in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000. Verzoekster kan niet terug naar Ivoorkust, omdat zij daar geen legaal verblijf heeft gehad. In het geval zij terug moet naar Ivoorkust, geldt dat zij ook dan vreest voor besnijdenis. Nu haar vrees voor dreigende schending van artikel 3 EVRM niet eerder inhoudelijk is getoetst door verweerder of de rechtbank, heeft verweerder verzoeksters aanvraag niet zonder meer af kunnen doen door enkel te verwijzen naar de vorige procedure. De aanvraag heeft verweerder niet op zorgvuldige wijze in het aanmeldcentrum af kunnen doen.

Beoordeling van het verzoek

Vooropgesteld moet worden dat met de uitspraak van 24 maart 2006 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, in rechte is komen vast te staan dat verzoekster niet kan worden aangemerkt als vluchteling, dat verzoekster bij uitzetting naar Sierra Leone geen reëel risico loopt op een behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en dat evenmin sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard die tot verblijfsaanvaarding nopen. De aanvraag van 13 februari 2007, die thans ter beoordeling voorligt, wordt aangemerkt als een herhaalde aanvraag als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Ingevolge voormeld artikel 1, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt onder 'herhaalde aanvraag' verstaan: een aanvraag, die op grond van artikel 4:6, tweede lid, Awb kan worden afgewezen.

Ingevolge artikel 4:6, eerste lid, Awb is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden, indien na een geheel of gedeeltelijke afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan. Ingevolge artikel 4:6, tweede lid, Awb kan

Zaaknummers: Awb 07/7602, Awb 07/7601

blad 4

het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 Awb de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking, wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld.

Ter beoordeling aan de voorzieningenrechter staat, gelet op de vaste lijn in de jurisprudentie van de ABRS, slechts of verzoekster ter onderbouwing van haar aanvraag van 13 februari 2007 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om terug te komen op de reeds onaanastbare beschikking van 27 juli 2005. De ABRS merkt als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overgelegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overgelegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen niet zijn aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb. De door eiseres gestelde vrees voor dreigende schending van artikel 3 EVRM is reeds in de eerste procedure beoordeeld. Het asielrelaas van eiseres is in de eerste procedure ongeloofwaardig bevonden. Eiseres heeft ter zitting nog aangevoerd, onder verwijzing naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 29 juni 2004 inzake Taheri Kandomabadi uit Iran (JV 2004/372), dat bij dreigende schending van artikel 3 EVRM artikel 4:6 Awb niet hoeft te worden toegepast. De voorzieningenrechter is niet gebleken dat het EHRM zich in de door eiseres genoemde uitspraak over dit door eiseres ingenomen standpunt heeft uitgesproken. De voorzieningenrechter is uit verdere jurisprudentie niet anders gebleken dan dat er, waar het de toetsing aan artikel 4:6 Awb betreft, steeds sprake dient te zijn van nova om een hernieuwde rechterlijke beoordeling van het beroep op de a- en b-grond van artikel 29 Vw 2000 te rechtvaardigen.

Verweerder heeft derhalve op goede gronden met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb verzoeksters aanvraag afgewezen.

Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:36, eerste lid, Awb ongegrond verklaard.

Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening als bedoeld in artikel 8:81 Awb.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Zaaknummers: Awb 07/7602, Awb 07/7601

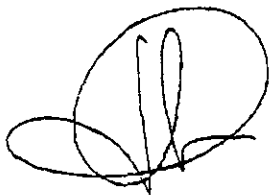
blad 5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- verklaart het beroep, geregistreerd onder nummer Awb 07/7601, ongegrond;
- wijst het verzoek om voorlopige voorziening, geregistreerd onder nummer Awb 07/7602 af.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen, voorzieningenrechter, en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H. Siebers als griffier op 9 maart 2007.

Tegen de uitspraak inzake het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Tegen de uitspraak in de bodemzaak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing. -

Afschrift verzonden op: 23 MRT 2007

VOOR AFSCHRIJFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

ADVOCATENKANTOOR
MEIJER

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1859-C	30 MRT 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VZ
BEHANDELD: DD:	PAR:

ADVOCAAT & PROCUREUR
mr. K. J. Meijer

BEZOEKADRES
Van Harenstraat 3
9076 BS St. Annaparochie

CORRESPONDENTIEADRES
Postbus 10
9076 ZN St. Annaparochie
T (0518) 40 21 86
F (0518) 40 29 76

Sint Annaparochie, 30 maart 2007

HOGER BEROEP VREEMDELINGENZAKEN

Geachte heer/mevrouw,

Namens , geboren op en van Sierraleoonse nationaliteit, thans verblijvende te aan de (), te dezer zake woonplaats kiezende te Sint Annaparochie aan de Van Harenstraat 3 (9076 BS) ten kantore van advocaat mr. K.J. Meijer, die te dezer zake door voornoemd tot bepaaldelijk gevolmachtigde is aangesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemd hoger beroep in te stellen, deel ik u hierbij mee dat ik heden, daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd door voornoemd,

HOGER BEROEP instel tegen de uitspraak d.d. 27 maart 2007, aan haar bepaaldelijk gevolmachtigde per fax verzonden op eveneens 27 maart 2007, van de vreemdelingenkamer van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Groningen met registratienrs. Awb 07/7602 (vovo) en 7/7601 (beroep) waarbij het namens appellante ingediende beroepschrift d.d. 19 februari 2007, gericht tegen de beschikking van verweerder d.d. 19 februari 2007, -waarbij de door appellant ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd d.d. 13 februari 2007 is afgewezen, ongegrond is verklaard, (zie bijlage).

Grief I

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak ten onrechte overwogen c.q. geoordeeld dat: "Ter beoordeling aan de voorzieningenrechter staat, gelet op de vaste lijn in de jurisprudentie van de ABRs, slechts of verzoekster ter onderbouwing van haar aanvraag van 13 februari 2007 nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht die voor verweerder aanleiding hadden moeten zijn om terug te komen op de rechtens onaantastbare beschikking van 27 juli 2005. De ABRs merkt als nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheden aan feiten en omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve gelet op artikel 31, eerste lid, Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van reeds eerder aangevoerde feiten en omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden en derhalve gelet op laatstgenoemde bepaling, behoorden te worden overlegd. Is hieraan voldaan, dan is niettemin geen sprake van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden die een hernieuwde rechterlijke beoordeling rechtvaardigen, indien op voorhand uitgesloten is dat hetgeen alsnog is aangevoerd of overlegd kan afdoen aan het eerdere besluit en de overwegingen waarop dat rust."

Toelichting: Vooraleerst zij namens appellante opgemerkt zij van mening is dat zij, onder verwijzing naar de inhoud van de zienswijze d.d. 13 september 2006 welke hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, weldegelijk nieuwe feiten en/of veranderde omstandigheden naar voren heeft gebracht op grond waarvan er redenen bestaan om appellante in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel. Appellante stelt dat zij het slachtoffer is geworden van mensenhandel; het feit dat appellante met de handschoen getrouwd is met de heer wijst hier al op, vooral ook omdat de 'echtgenoot' niet bij de huwelijksvoltrekking aanwezig was. Voorts zij dienaangaande opgemerkt dat uit het schrijven d.d. 20 juli 2005 van de voormalige advocaat van appellante, mw. mr. I.M. Hidding, is gebleken dat appellante bang was om haar eigen verklaringen naar voren te brengen aangezien zij door haar zogenaamde echtgenoot gedwongen werd om bepaalde verklaringen af te leggen. Daarbij komt nog dat appellante niet zelf haar reis naar Nederland heeft betaald. De zogenaamde echtgenoot van appellante gebruikte haar voor het huishouden en seksuele dienstverlening. Gelet op de vooruit schrijdende inzichten in mensenhandel en de dienaangaande toegenomen expertise had het op de weg van verweerder gelegen om hiernaar nader onderzoek te doen. Door dit na te laten heeft verweerder naar mening van appellante ten onrechte besloten om aan haar geen verblijfsvergunning te verlenen. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan haar alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw 2000 behoort te worden verleend.

Grief II

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidsbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak ten onrechte overwogen c.q. geoordeeld dat: "De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de door verzoekster ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen niet zijn aan te merken als nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 4:6 Awb. De door eiseres gestelde vrees voor een dreigende schending van art. 3 EVRM is reeds in de eerste procedure beoordeeld. Het asielrelaas van eiseres is in de eerste procedure ongeloofwaardig bevonden. Eiseres heeft ter zitting nog aangevoerd, onder verwijzing naar de uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 29 juni 2004 inzake Taheri Kandomabadi uit Iran (JV 2004/372), dat bij dreigende schending van artikel 3 EVRM artikel 4:6 Awb niet hoeft te worden toegepast. De voorzieningenrechter is niet gebleken dat het EHRM zich in de door eiseres genoemde uitspraak over dit door eiseres ingeno-

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

men standpunt heeft uitgesproken. De voorzieningenrechter is uit verdere jurisprudentie niet anders gebleken dan dat er, waar het de toetsing aan artikel 4:6 Awb betreft, steeds sprake dient te zijn van nova om een hernieuwde rechterlijke beoordeling van het beroep op de a- en b-grond van artikel 29 Vw te rechrvaardigen.

Verweerder heeft derhalve op goede gronden met toepassing van artikel 4:6, tweede lid, Awb verzoeksters aanvraag afgewezen."

Toelichting: Appellante merkt op dat, alhoewel het EHRM in de door appellante ter zitting aangehaalde uitspraak geen inhoudelijk beslissing ten aanzien van artikel 4:6 heeft genomen, het EHRM desondanks de indruk wekt dat, als artikel 4:6 aan de orde is, de Nederlandse rechter altijd toch naar de artikel 3-kwestie kan kijken, en dat is nu juist niet het geval. Echter, appellante merkt dienaangaande op dat het EHRM de Nederlandse Staat op dit punt terug heeft gefloten in haar uitspraak d.d. 5 juli 2005 aangezien het EHRM vindt dat ook de rechtbank zelf dient te toetsen of er een reëel en geïndividualiseerd risico bestaat op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM. Appellante heeft ter onderbouwing van haar (eerdere) asielrelaas diverse stukken overlegd danwel er zijn diverse stukken bij verweerder bekend geraakt. In het relaas heeft appellante aangegeven dat zij in het land van herkomst vreest voor vrouwenbesnijdenis ook wel bekend als genitale verminking hetgeen een schending is van artikel 3 EVRM aangezien het een onmenselijke behandeling is danwel een schending inhoudt van de lichamelijke integriteit van appellante. Gelet op het feit dat in Sierra Leone besnijdenis bij wet niet verboden is en het percentage besnijdenissen tussen de 80 en 90% ligt, stelt appellante dan ook dat zij hiertegen geen danwel onvoldoende bescherming van de autoriteiten heeft te verwachten danwel zal krijgen en dat zij, als alleenstaande vrouw, niet in staat geacht moet worden om hiertegen bescherming te krijgen van de Sierraleoonse autoriteiten. Appellante stelt dan ook dat zij een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM indien zij gedwongen wordt om naar het land van herkomst terug te keren. Appellante stelt dan ook dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b van de Vreemdelingenwet. Appellante stelt derhalve dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte gevolgd is in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan haar alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 Vw 2000 behoort te worden verleend.

Grief III

In strijd met het recht danwel het motiverings- en/of zorgvuldigheidbeginsel heeft de rechtbank Groningen in haar uitspraak ten onrechte overwogen c.q. geoordeeld dat: "Nu nader onderzoek naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, wordt het beroep met toepassing van artikel 8:86, eerste lid, Awb ongegrond verklaard."

Toelichting: Appellante verwijst vooraleerst naar de toelichting op grief I en II en waarvan de inhoud hierbij als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd en als zodanig eveneens dient te worden beschouwd als ware dit de toelichting op grief III. Voorts stelt appellante dat

ADVOCATENKANTOOR
— MEIJER —

naar haar mening nader onderzoek weldegelijk bij had kunnen dragen aan de beoordeling van de zaak. Gelet op hetgeen hierboven naar voren is gebracht stelt appellante dan ook dat, nu de rechtbank verweerder ten onrechte is gevolgd in diens stellingen, de bestreden uitspraak behoort te worden vernietigd en dat aan appellante alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet zal behoren te worden verleend.

REDENEN waarom appellante zich tot u wendt met het verzoek om:

1. het hoger beroepschrift d.d. 30 maart 2007 gegrond te verklaren en rechtdoende;
2. de uitspraak d.d. 23 maart 2007 van de rechtbank Groningen te vernietigen;
3. het beroepschrift d.d. 19 februari 2007 gegrond te verklaren;
4. de bestreden beschikking d.d. 19 februari 2007 te vernietigen;
5. te bepalen dat de Minister van Justitie, met inachtneming van uw uitspraak, een nieuw besluit zal behoren te nemen danwel
6. te bepalen dat door de Minister van Justitie aan appellante alsnog een verblijfsvergunning asiel in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 zal dienen te worden verleend;
7. de Minister van Justitie te veroordelen in de kosten van deze procedure, daarbij inbegrepen de kosten van appellante voor rechtsbijstand.

Hoogachtend,

mr. K.J. Meijer

bijlage: -uitspraak Rechtbank Groningen d.d. 23 maart 2007 (Awb 07/7601 en --02)